

Arrest

**nr. 105 183 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 juli 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 juli 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 februari 2013.

1.3. Op 20 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse afkomst. U zegt dat u 16 jaar bent. U hebt met uw ouders, uw jongere broer en uw drie jongere zusjes heel uw leven in het dorp Khoskhombad (district Behsud, provincie Nangarhar) gewoond. U bent analfabeet. U hielp uw vader bij zijn werk als kleermaker in zijn zaak in de stad Jalalabad.

Drie of vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan overleed uw moeder. Ze was zwanger en stierf aan complicaties tijdens de bevalling. Ook haar ongeboren kindje kwam daarbij om het leven.

In dezelfde periode kwam uw oom Amir Jan naar u toe om u te vragen met hem deel te nemen aan de jihad. U zegt dat Amir Jan en zijn zoons talibs zijn. Gezien één van zijn zoons gestorven is, twee zoons gearresteerd waren en zijn twee laatste zoons in een madrassa zaten, zou Amir Jan zich tot u wenden. Ongeveer een maand na uw moeders dood kwam uw oom Amir Jan opnieuw van u eisen dat u zich bij hen zou voegen voor de jihad. Hij dreigde u te vermoorden als u hem niet gehoorzaamde. U zei dat u zich zonder toestemming van uw ouders niet bij de Taliban kon voegen. Enkele weken later wendde uw oom Amir Jan zich tot uw vader. Uw vader wilde niet dat Amir Jan u meenam naar de Taliban. Uw oom kwam nog een tweede keer naar uw vader om te eisen dat u hem bij de Taliban zou vervoegen. Opnieuw ging uw vader niet akkoord. Er ontstond ruzie tussen beide mannen. Uw vader heeft uw oom geslagen. Daarop vertrok uw oom.

Ongeveer een maand later kwam uw vader op een avond niet thuis van zijn werk. De volgende dag vernam u van de winkelier die zijn winkel naast de zaak van uw vader had, dat uw vader ontvoerd was. Een week later werd uw vader dood teruggevonden. U denkt dat de Taliban, en meer bepaald uw oom Amir Jan, achter de verdwijning en de dood van uw vader zit. Amir Jan zou hiertoe opdracht hebben gegeven omdat uw vader weigerde u mee te geven aan de Taliban.

Drie dagen na uw vaders dood bent u een gevecht begonnen met Amir Jan en twee van zijn zonen. U raakte bewusteloos. U werd wakker in het openbaar ziekenhuis in Jalalabad, waar u een week verbleef. Hierna bleef u een maand in uw ouderlijk huis om te rusten. Na een maand hervatte u uw werk in de winkel. U hebt aan uw oom Omarai gevraagd om bij u te komen wonen omdat u zelf de zorg voor uw jongere broertje en zusjes niet aankon. In de periode dat u opnieuw aan het werk was, zijn de Taliban twee keer naar uw huis gekomen om u te zoeken.

Na hun tweede bezoek, besliste uw oom Omarai dat het te gevaarlijk was voor u om daar te blijven. U en hij verkochten uw huis en de winkel. Diezelfde dag nog verliet u Afghanistan. Na een reis van ongeveer een maand kwam u aan in België op 8 juli 2011. Op 11 juli 2011 vroeg u asiel aan.

U vreest gedwongen te worden de Taliban te vervoegen bij een terugkeer naar Afghanistan. Als u weigert, zou u gedood worden.

U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw taskara, afgegeven op 4 saur 1389 (Gregoriaanse kalender 24 april 2010), de overlijdensakte van uw moeder, afgegeven op 5 maart 2011, de overlijdensakte van uw vader, afgegeven op 12 mei 2011, een appreciatiebrief van het Olympisch Comité, afgegeven op 1 januari 2010, een foto van uw oom Amir Jan, zonder datum, en een kopie van een document over uw verblijf in het ziekenhuis, afgegeven op 15 mei 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U hebt het Commissariaat-generaal er immers niet van overtuigd dat uw oom Amir Jan u wilde dwingen om u bij de Taliban te voegen, noch van het feit dat uw vader om deze reden vermoord zou zijn. Er zijn immers elementen in uw relaas die de geloofwaardigheid ervan aantasten. Om te beginnen wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw bewering dat u 16 jaar was bij uw aankomst in België in juli 2011. Na leeftijdsonderzoek blijkt echter dat u zeker ouder bent dan 18 jaar, en dat u waarschijnlijk ongeveer 20 jaar bent. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal houdt u in eerste instantie vol dat u 16 jaar was bij uw aankomst in België (CGVS p. 3). Uw taskara vermeldt dat u bij afgifte, op 4 saur 1389 (= 24 april 2010), 16 jaar was. Hierbij moet vooreerst opgemerkt worden dat uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Hoe dan ook, uit het document dat u neerlegt blijkt eveneens dat u ouder bent dat u beweert te zijn. Er moet worden vastgesteld dat u trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden, door u jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent. Dat tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Niet alleen uw leeftijdsbepaling zorgt voor problemen. Ook in de overlijdensaktes van uw ouders zijn er elementen die de bewijskracht van de documenten aantasten. Zo zijn beide attesten in het Engels opgesteld. Gevraagd hoe dit komt, zegt u dat u die documenten zo hebt gekregen (CGVS p. 15). U geeft geen bijkomende verklaring. Wanneer wordt opgemerkt dat Engels geen officiële landstaal is in Afghanistan, zegt u dat u het niet weet omdat u niet kan lezen en schrijven. U zegt dat u niet weet waarom men u deze documenten gaf (CGVS p. 15). Opnieuw geeft u geen verklaring waarom de overlijdensattesten in het Engels zouden zijn opgemaakt. Ook het feit dat beide attesten afgegeven zijn door het ziekenhuis en niet door het districtscenter bijvoorbeeld, ondermijnt de bewijskracht. Verder wordt de bewijskracht van beide attesten aangetast doordat er over uw ouders geschreven staat dat zij inwoners van Jalalabad zijn, terwijl jullie volgens uw verklaringen in het dorp Khoskhombad in het district Behsud woonden (CGVS p. 4). Hiermee geconfronteerd zegt u 'ze hebben Jalalabad gezegd en dan het dorp Khoskhombad' (CGVS p. 15). Van dat laatste is echter geen spoor terug te vinden op de door u neergelegde attesten. U voegt geen opmerking toe die de tegenstrijdigheid tussen uw verklaring en de inhoud van het document zou kunnen uitklaren. Wat betreft het overlijdensattest van uw vader, moet gesteld worden dat de bewijskracht opnieuw wordt ondermijnd doordat de exacte overlijdensdatum niet genoteerd is. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u een ander document had waarop zou staan op welke dag uw vader verdween en op welke dag hij gevonden werd (CGVS p. 15). Daarmee klaart u echter niet uit waarom het door u neergelegde stuk niet specifiek is. Gevraagd naar het document waar u naar verwijst, beweert u dat het in uw huis is. Ook een document van de dorpsouderen en één van het districtscenter zouden achtergebleven zijn in uw huis. Daarom zou u die documenten niet kunnen neerleggen (CGVS p. 14-15). Volgens uw verklaring hebt u na uw komst naar België echter wel (een kopie) uw attest van het ziekenhuis kunnen bemachtigen (CGVS p. 15-16). Het feit dat u niet hetzelfde schijnt te kunnen met de overige door u aangehaalde documenten, doet vermoeden dat deze documenten nooit bestaan hebben. Daarbij komt nog dat uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Wat betreft de overlijdensdatum van uw vader, moet worden vastgesteld dat deze kan worden afgeleid uit het door u neergelegde document en uw verklaringen. Zo verklaart u dat uw vaders lichaam een week na zijn verdwijning werd teruggevonden (CGVS p. 9-10). In het door u neergelegde stuk wordt gesteld dat uw vader 'een week geleden verdween'. Hieruit kan worden afgeleid dat de datum op het document, 12 mei 2011, de overlijdensdatum van uw vader moet zijn. Er rijzen echter problemen wanneer de kopie van het ziekenhuisattest naast deze overlijdensakte wordt gelegd. U verklaart immers dat u drie dagen na het overlijden van uw vader in het ziekenhuis belandde. U zou er een week verbleven hebben (CGVS p. 17, p. 10). U zou dus een tiental dagen na het overlijden van uw vader uit het ziekenhuis ontslagen zijn. In de kopie van het document dat u neerlegt is inderdaad sprake van uw ontslag uit het ziekenhuis. Het document is echter opgemaakt op 15 mei 2011. Dit is niet in overeenstemming met de constatactie dat uw vader op 12 mei overleden moet zijn en u pas een tiental dagen na zijn dood, dus rond 22 mei, uit het ziekenhuis zou zijn gekomen. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de bewijskracht van het door u neergelegde document en de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen die u ermee wil ondersteunen.

De geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen wordt nog aangetast doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegt wanneer u gevraagd wordt ze in de tijd te situeren. Zo verklaart u dat u drie dagen na uw vaders dood hebt gevochten met uw oom Amir Jan en zijn zoons (CGVS p. 17). Na dit gevecht zou u een week in het ziekenhuis hebben doorgebracht. Daaropvolgend zou u een maand thuis gebleven zijn. Hierna zou u nog een maand in de winkel hebben gewerkt, alvorens het land te verlaten (CGVS p. 10). In totaal zijn er dus bijna tweeënhalve maand verstreken tussen het overlijden van uw vader en uw vertrek uit Afghanistan. Wanneer u echter gevraagd wordt naar de tijdsspanne tussen uw vaders dood en uw vertrek, zegt u een maand (CGVS p. 17). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, verklaart u dat in de vraag niet gerefereerd werd aan de periode dat u thuis bleef. U zegt dat u bedoelde dat u een maand in de winkel gewerkt hebt na uw vaders dood (CGVS p. 17). Deze opmerkingen kunnen de aangehaalde tegenstrijdigheid echter niet uitklaren. De vraag 'hoeveel dagen na uw vaders dood bent u uit Afghanistan vertrokken?' kan immers niet op verschillende manieren geïnterpreteerd worden. Opnieuw wordt uw geloofwaardigheid op de helling gezet.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder ondermijnd door uw verklaringen over uw oom Amir Jan. U verklaart dat hij een belangrijk Talibanstrijder in de regio van Tora Bora in het district Pachir Aw Agam was. U kan echter nauwelijks informatie geven over zijn activiteiten. Na veel vragen weet u enkel te vertellen dat hij rondliep met andere talibs. U kan geen concrete informatie geven over zijn activiteiten. U verklaart dat uw oom orders uitdeelde. U kan echter niet zeggen wat voor orders. U

verklaart dat uw oom de derde belangrijkste persoon van de Taliban in die regio is. U kan de twee belangrijkste talibs echter niet noemen (CGVS p. 17, p. 19). U weet niet onder welke commandant uw oom werkte (CGVS p. 19). Op deze manier kan u het CGVS er niet van overtuigen dat uw oom een talib was. De foto die u neerlegt, die een bebaarde man in een tuin toont, verandert niets aan deze beoordeling. Uit de foto kan immers niet afgeleid worden of de afgebeelde persoon familie van u is, noch of deze persoon een talib is.

Daarenboven zijn uw verklaringen over de wijze waarop uw oom u probeerde te overtuigen om jihadstrijder te worden niet overtuigend. Zo verklaart u dat hij u vroeg jihadstrijder te worden. Uw oom zou u enkel hebben verteld dat jihad goed was. Hij zou geen argumenten hebben aangehaald waarom jihad goed was. Toen u niet meteen toehapte, zou uw oom u niet eerst met argumenten hebben proberen overtuigen. Hij zou u meteen met de dood bedreigd hebben (CGVS p. 18-19). Dit scenario is echter weinig aannemelijk. Het is voor de Taliban immers veel interessanter een rekrut te hebben die om welke reden dan ook overtuigd is van het nut zich bij de Taliban te voegen, dan iemand die puur uit vrees lid wordt van de Taliban. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt ook dat gedwongen rekrutering steeds vaker plaats maakt voor rekrutering door overreding. Hoewel het niet onwaarschijnlijk is dat uw oom Amir Jan zich voor nieuwe rekruten in de eerste plaats tot zijn eigen familie zou richten, is het in dat licht niet aannemelijk dat hij achter uw vaders rug u trachtte te mobiliseren voor de jihad. U verklaart echter wel dat uw oom u probeerde te overtuigen deel te nemen aan de jihad zonder uw vaders medeweten (CGVS p. 20). Gevraagd waarom uw oom niet eerst met uw vader praatte, verklaart u dat uw oom u achter uw vaders rug zou meenemen naar de jihad als u zelf zou hebben toegestemd (CGVS p. 20). Deze opmerking versterkt de bovenstaande onaannemelijkheid alleen maar. Uit de informatie van het CGVS blijkt inderdaad dat rekrutering door de Taliban via familiebanden kan verlopen. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het de ouderen en de leiders van de stam zijn die het standpunt van de familie bepalen. In die zin is het onwaarschijnlijk dat uw vader niet eerst geraadpleegd zou worden over uw eventuele rekrutering.

Ook uw opmerking dat iedereen in Tora Bora, het dorp van uw oom, lid zou zijn van de Taliban (CGVS p. 21), versterkt uw relaas niet. Uit die verklaringen blijkt immers dat de Taliban in die regio genoeg rekruten heeft. In dat licht is het weinig aannemelijk dat uw oom u absoluut zou willen meenemen om zijn groep in Tora Bora te versterken, zoals u beweert (CGVS p. 19, p. 20).

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het overige document dat u neerlegt, de appreciatiebrief van het Olympisch Comité, kan bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Dit stuk ondersteunt enkel uw verklaringen over uw sportieve activiteiten, dewelke in deze niet betwist worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel de veiligheidssituatie van uw provincie inderdaad van die aard is dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat subsidiaire bescherming gerechtvaardigd is, moet in uw geval besloten worden dat u het reële risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in Nangarhar, meer bepaald in het district Behsud kunt vermijden door zich elders in Afghanistan te vestigen.

U bent een volwassen man. U hebt als kleermaker gewerkt in uw vaders zaak in Jalalabad en hebt zo het beroep geleerd. Ook in afwezigheid van uw vader zou u erin geslaagd zijn de zaak draaiende te houden (CGVS p. 17). Naast de hoger beschreven problemen, die bedrieglijk werden gevonden, voert u geen andere problemen aan die u zouden beletten zich elders in Afghanistan te vestigen (CGVS p. 25). Indien u werkelijk uw huis en uw zaak zou hebben verkocht, beschikt u over een kapitaal dat u kan aanspreken bij terugkeer. Indien u uw eigendommen niet verkocht hebt, kan u verder werken in de bestaande zaak, die eveneens als kapitaal beschouwd kan worden. Gezien uw kapitaal, uw kennis van de stad Jalalabad en uw werkervaring in deze stad, kan redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Jalalabad. In casu moet dan ook de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt

weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot wat verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikels 2, sub c; 9, lid 1 en 10, lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE, van artikel 1, A, (2), eerste alinea van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), van artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de motivering van de commissaris-generaal dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt, stelt verzoeker dat zijn oom hem wilde rekruteren voor de Taliban en dat de verwerende partij hierbij de opmerking maakt dat de oom dit wilde doen achter de rug van verzoekers vader, waarna verzoeker, betreffende de rekrutering door de Taliban, enkele alinea's citeert uit een rapport van juli 2012 van het European asylum Support Office.

Verder deelt verzoeker mee dat de veiligheidssituatie in Nangarhar op de lijst van de Verenigde Naties voorkomt en dat heel de provincie Nangarhar in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker vervolgt met een verwijzing naar en het citeren van een Nederlandse ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan. Verzoeker stelt dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden en verwijst hiervoor naar een Nederlands ambtsbericht van augustus 2011, waaruit hij citeert. Vervolgens citeert verzoeker eveneens uit het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 3 EVRM, wijst verzoeker er op dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat het aantal slachtoffers is gedaald, maar dat er slechts één aanslag is gebeurd waarbij er 40 burgerdoden waren, dat er wel moorden en aanslagen gebeuren maar dat deze gericht zijn tegen hoge profielen en dat er tevens een hoge criminaliteit is. Verzoeker argumenteert dat de verwerende partij deze elementen wel aanhaalt in de bestreden beslissing, doch bij het nemen van deze beslissing hiermee geen rekening houdt.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

3.2. Verzoeker laat na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikels 2, sub c; 9, lid 1 en 10, lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE en artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zou schenden, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

3.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 februari 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvragen.

In zoverre verzoeker verwijst naar en citeert uit een rapport van European asylum Support Office betreffende rekrutering door de Taliban in Afghanistan, stelt de Raad vast dat het verwijzen naar informatie van algemene aard aangaande de rekrutering door de Taliban in Afghanistan op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker 'slachtoffer' was van dergelijke praktijken. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. De commissaris-generaal besloot op basis van talrijke vaststellingen, die door de verzoeker niet met concrete argumenten worden weerlegd en die allen steun vinden in het administratief dossier, dat verzoeker niet kon overtuigen van het feit dat zij oom hem wilde dwingen om zich bij de Taliban te voegen, noch van het feit dat zijn vader om deze reden vermoord zou zijn. De voornoemde vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.5. De Raad stelt vast dat aangaande de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming, verzoeker louter kritiek uit op de bestreden beslissing en het niet eens is met de gevolgtrekkingen van

de commissaris-generaal, zonder valabele argumenten aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

3.6. De Raad wijst op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn oordeel dat er voor verzoeker redelijkerwijs kan besloten worden dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in de stad Jalalabad.

3.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad (...)", van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad treedt dit standpunt bij.

Uit genoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

3.8. De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

3.9. In zoverre verzoeker deze beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijzend en citerend uit het Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan en uit het Nederlands ambtsbericht van augustus 2011 met betrekking tot bescherming door de Afghaanse nationaliteiten, stelt de Raad vast deze informatie geenszins aantoonde dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept en die van zeer recente datum is (23 oktober 2012), onjuist zou zijn.

De geciteerde passage uit het eerst genoemde document beschrijft het gewapend conflict in het oosten van Afghanistan waarbij in het algemeen gesteld wordt dat vooral het oosten van Afghanistan onveilig is geworden, en waarbij over Jalalabad enkel gesteld wordt dat er in de eerste helft van 2011 bij een aanslag 40 doden, waarvan de helft burgerslachtoffers vielen. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat het bedoelde incident opgenomen is in de informatie (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad", p. 6) op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat blijkt dat de commissaris-generaal deze informatie in zijn beoordeling heeft betrokken.

De aangehaalde ambtsberichten zijn aldus niet van dien aard om de voorgaande analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.10. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen en er nergens sprake is van een gedwongen repatriëring.

3.11. Betreffende verzoekers argument dat de verwerende partij bepaalde elementen, zoals een aanslag waarbij 40 burgerdoden waren en het voorkomen van moorden en aanslagen op hoge profielen en de hoge criminaliteit, wel aanhaalt maar hiermee geen rekening houdt bij het nemen van de bestreden beslissing, kan hij niet gevolgd worden. Immers uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal de vermelde elementen in rekening nam en besluit dat uit de informatie waarover hij beschikt blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is, dat aanslagen eerder gericht zijn op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is, dat hij gezien de vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot conclusie is gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Hieruit blijkt afdoende dat de commissaris-generaal tot een conclusie kwam na een grondige analyse van alle hem beschikbare informatie, inclusief alle door hem in de bestreden beslissing vermelde elementen.

3.12. Ten slotte wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van voornoemd artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke

behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.euRvS> 25 september 2002, nr. 110.626).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.13. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.14. Verzoeker toont ook niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.15. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER